

Arrest

nr. 107 022 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, tot de Pataanse bevolking te behoren, het soennitische geloof aan te hangen en afkomstig te zijn van het dorp Inayat, "tehsil" Khar, Bajaur "agency" , in de tribale gebieden (FATA), provincie Khyber Pakthunkhwa , Islamitische Republiek Pakistan. Sinds 1999 verblijft u hoofdzakelijk in de stad Karachi. U trok er heen voor uw studies. Na uw studies was u in Karachi tewerkgesteld. U keerde regelmatig terug naar Inayat op familiebezoek. In 2009 nam u ontslag op uw werk in Karachi en ging naar uw dorp terug om te huwen en om er permanent te verblijven. Uw ouders wilden niet dat u in uw dorp bleef wonen omdat veel mensen van uw leeftijd in verscheidene zaken waren betrokken. U verklaarde dat uw dorp afwisselend wordt binnengevallen door de autoriteiten en door de Taliban en dat gewapende personen zich soms in jullie huis verbergen als de autoriteiten een klopjacht houden en dat er problemen zijn met beide partijen.

In januari 2011 ging u met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk (VK). In maart, april of begin mei keerde u terug naar Pakistan omdat de school inschrijvingsgeld vroeg.

Midden juni 2011 keerde u terug van Karachi naar uw geboortedorp Inayat voor de begrafenis van uw oom G.S. (...). Deze oom was actief tegen de Taliban. In juni 2011 schoot de Taliban hem dood. Toen u de vierde of vijfde dag na uw terugkeer terugkwam van het avondgebed in de moskee sprak iemand u zonder zich voor te stellen aan. Hij zei dat uw oom, u en uw familieleden betrokken waren bij de Pakistaanse autoriteiten en dat jullie vochten tegen hen. Hij zou u de volgende dag opnieuw ontmoeten na het middaggebed en u naar de leider brengen. Een vriend van u werd gedood omdat hij spioneerde voor de autoriteiten. U dacht dat de Taliban wou dat alle jongeren hun vervoegen. U vreesde dat als u de Taliban vervoegde het leger u zou doden en als u het leger vervoegde de Taliban u zou doden.

U legde alles uit aan uw ouders en ze besloten dat u best niet bleef. De volgende morgen nam u de bus naar Karachi. Op 25 september 2011 verliet u Pakistan. Via Afghanistan, Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. In Griekenland stopte men jullie in een container van een trailer die op een ferry naar een u onbekende plaats, vermoedelijk in Italië, voer. Dan nam u verscheidene treinen, waarbij u vermoedelijk Parijs aandeed, tot in België, waar u op 24 of 25 januari 2012 aankwam. Op 26 januari vroeg u in België asiel aan.

Sinds uw vertrek uit Pakistan krijgen uw ouders telefoons waarin ze naar u vragen en er mee dreigen u te doden. Uw ouders verhuisden daarop naar Karachi.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, jullie huwelijkscertificaat, acht studiebewijzen, geboortecertificaat van uw kind, twee werkbewijzen en een attest van de "District Football Association (South) Karachi".

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, asielmotieven en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 14 december 2010 een studentenvisumvisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het VK. Verder blijkt uit het gehoor voor het CGVS (pp. 5-6) dat u van januari 2011 tot maart, april of begin mei in het VK heeft verbleven in. U heeft deze informatie aanvankelijk verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 22) dat u geen verblijfsdocumenten of visum voor een derde land had en u vermeldde nergens dat u in het VK studeerde, ondanks dat naar een overzicht van uw vorming werd gevraagd (vragenlijst punt 2.10). Ook toen u bij de aanvang van het gehoor voor het CGVS (pp. 1-2) de mogelijkheid kreeg nog zaken recht te zetten, vermeldde u uw verblijf in het VK niet. U verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS (pp. 4-5) aanvankelijk ook dat u in 2010 niet voor een specifiek doel uw paspoort verlengde. Dat u dit paspoort wel degelijk met als doel in het VK te gaan studeren verlengde of aanvraagde, wordt aangetoond door het feit dat u dit paspoort eind 2010 werd uitgereikt (CGVS p. 10), dus in de periode dat u op 14 december 2010 uw visum aanvraagde. Ook op dat moment kon u dus hebben aangegeven dat u over een studentenvisum voor het VK beschikte en ermee in het VK bent gaan studeren. Pas toen u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit een visum hebt aangevraagd of gekregen verklaarde u dat u met een visum in uw paspoort naar het

VK reisde voor studies maar na enkele maanden terugkeerde naar Pakistan. U hebt dus op intentionele wijze voor de beoordeling van uw asielaanvraag belangrijke informatie voor de Belgische instanties achtergehouden en er zelfs over gelogen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt wordt redelijkerwijs verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij de aanvang van de asielaanvraag, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Deze zaken tasten uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Verder maakt u uw terugkeer van het VK naar Pakistan niet aannemelijk. U legt daar immers geen enkel begin van bewijs van neer (CGVS pp. 5-6). U kon tevens niet duidelijk aangeven wanneer u van het VK terugkeerde naar Pakistan. Eerst verklaarde u dat u in april terugkeerde (CGVS p. 5) om vervolgens te verklaren dat u in maart, april of begin mei terugkeerde en dan eind april, begin mei of einde maart en u gaf aan er geen idee van te hebben (CGVS pp. 6-7). U kon ook niet duidelijk aangeven van wanneer tot wanneer u in Karachi was na uw beweerde terugkeer uit het VK (CGVS p. 7). Ook het feit dat u incoherente verklaringen aflegde over uw reisweg de tweede keer dat u Pakistan zou hebben verlaten maakt uw beweerde terugkeer van het VK naar Pakistan niet aannemelijk. Zo verklaarde u voor de DVZ (verklaring punt 34) dat u **ongeveer twintig dagen** in Griekenland verbleef. Voor het CGVS (p. 8) verklaarde u dat u **meer dan anderhalve maand** in Griekenland verbleef. Tevens verklaarde u bij de DVZ dat u met de **vrachtwagen** van Griekenland naar België reisde. Voor het CGVS reisde u met de **vrachtwagen, ferry, auto en verscheidene treinen** van Griekenland naar België. Bij de DVZ **wist u helemaal niet welke plaatsen u langskwam tussen Griekenland en België**. Voor het CGVS (pp. 7-8) verklaarde u echter dat u **in Parijs van trein veranderde, dat u dat wist**. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dan weer dat u toen u in België aankwam niet wist welke plaatsen u was langsgeslagen en het achteraf van andere mensen hoorde. Uw terugkeer van het VK naar Pakistan is dan ook ongeloofwaardig en daarmee ook de door u ingeroepen asielmotieven. Deze zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw beweerde terugkeer van het VK naar Pakistan. Dat u uw paspoort niet kan neerleggen omdat u uw paspoort onderweg zou zijn verloren is niet geloofwaardig gezien u uw terugkeer naar Pakistan vanuit het VK niet aannemelijk maakt. U kon ook niet aangeven wanneer en waar u uw paspoort zou zijn verloren. Bovendien had u bij de DVZ verklaard dat u samen met uw paspoort uw identiteitskaart was verloren onderweg terwijl u uw identiteitskaart voor het CGVS wel neerlegde. Uw verklaring hiervoor dat het een kopie was van uw identiteitskaart dat u verloor is niet afdoende, u maakte bij de DVZ immers helemaal geen gewag van een kopie (DVZ verklaring punt 21; CGVS p. 5). Gezien u uw terugkeer naar Pakistan vanuit het VK niet aannemelijk maakt, zijn ook uw asielmotieven ongeloofwaardig. Ze zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw beweerde terugkeer naar Pakistan.

Uw asielmotieven op zich zijn trouwens ook ongeloofwaardig. Zo kon u niet duidelijk aangeven wanneer u na uw beweerde terugkeer van het VK van Karachi naar uw dorp ging voor de begrafenis van uw oom. U verklaarde aanvankelijk enkel dat het in juni of juli 2011 was (CGVS p. 3). Later verklaarde u dat het midden juni was (CGVS p. 11). Evenmin kon u duidelijk aangeven wanneer De Taliban uw oom doodde, u kon enkel aangeven dat het in juni was (CGVS p. 11). Gezien het overlijden van uw oom de reden was dat u naar uw dorp terugkeerde en zowel het overlijden van uw oom en de terugkeer naar uw dorp aanleiding gaf tot uw directe vluchtaanleiding is het onaannemelijk dat u deze zaken niet nauwkeuriger in de tijd kan plaatsen. U kan het overlijden van uw oom evenmin aantonen (CGVS p. 12). Over hoe uw oom betrokken was bij de strijd tegen de Taliban bleef u heel vaag. Uw antwoorden beperkten zich tot dat hij de overheid informatie gaf, de wapens moest opnemen bij een conflict, dat hij tegen de Taliban was en de overheid hielp. Meer kon u daar niet over vertellen. Wanneer uw oom werd gedood wist u ook niet juist, u gaf enkel aan dat het in juni was. Waar de Taliban hem doodde wist u niet. Over hoe de Taliban hem doodde, kon u enkel verklaren dat het met kogels was. U heeft zich over deze zaken ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 11-12). In de antwoorden in de vragenlijst, die u met hulp van een medewerker van de DVZ invulde, verklaarde u dat ze uw oom al vaak hadden proberen te pakken (p.3). Voor het CGVS (p. 12) gevraagd dat verder toe te lichten, bleef u een antwoord schuldig. Uw antwoord beperkte zich tot dat de Taliban niet van u houdt, u zal doden, hem zal doden, niet van hem houdt en achter hem aan zit. Over de ontmoeting in uw dorp met de persoon van wie u denkt dat het een Taliban is, zijn uw opeenvolgende verklaringen niet eenduidig. Voor het CGVS (pp. 12-13) verklaarde u dat **deze persoon zich niet voorstelde en niet zei voor wie hij werkte**. In de antwoorden in de vragenlijst (p. 3) had u echter verklaard dat **hij vertelde wie hij was en voor wie hij werkte maar dat u zich zijn naam niet herinnerde**. Geconfronteerd met deze anomalie verklaarde u dat hij zichzelf niet voorstelde en niet zei voor wie hij werkte maar dat het voor u duidelijk was. U verklaarde daarop tevens dat hij u de naam van de leider gaf maar dat u zich dit niet

herinnert. Deze verklaring is niet afdoende. In uw antwoorden in de vragenlijst maakte u immers helemaal geen melding van een leider en sprak u enkel over "hen".

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer uit het VK naar Pakistan verkeerde u in de mogelijkheid, indien u een vrees zou koesteren om naar Pakistan terug te keren, een asielaanvraag in het VK in te dienen. U hebt dit niet gedaan (DVZ verklaring punt 17). Van een persoon die niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren uit een vrees voor een schending van zijn fysieke of geestelijke integriteit of voor zijn leven en daarvoor de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, wordt redelijkerwijs verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het VK is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en bevestigt als dusdanig verder de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 1, blauwe map). Er kan worden aanvaard dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan echter vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. U haalde geen aannemelijke redenen aan waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Dat de Taliban u overal zou zoeken in Pakistan omdat ze u als een spion beschouwen (CGVS p. 14) is gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet aannemelijk. In Karachi of in andere Pakistaanse grootsteden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad, wonen grote gemeenschappen van etnische Patanen waarin u zich kunt integreren. U verblijft trouwens al sinds 1999 in Karachi, deed er hogere studies en was er tewerkgesteld. (CGVS p. 4). U verklaarde in Karachi persoonlijk geen problemen te hebben gekend. U kon enkel verwijzen naar een incident waarvan u zijdelings getuige was (CGVS p. 14).

De documenten die u neerlegde doen niets af aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart staat uw identiteit. De kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote heeft geen bewijswaarde, kopieën zijn immers door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen. Uw rijbewijs staat dat u mag rijden met de aangeduide voertuigen. Het geboortecertificaat staat de geboorte van één van uw kinderen. Uw studiebewijzen staven uw studies en de werkattesten staven uw tewerkstelling. Het attest van de "Football Association" staat dat u bij de er in vermelde club speelde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker als bewijs van zijn terugkeer naar Pakistan vanuit het Verenigd Koninkrijk de kopie voorlegt van twee bladzijden van zijn paspoort met zijn studentenvisum afgestempeld op 20 januari 2011 op de luchthaven van Heathrow en een inreis-stempel van de luchthaven van Karachi van 22 mei 2011. Uit deze stempel kan de terugkeer van verzoeker naar Pakistan afgeleid worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet nader verklaart hoe hij deze kopies van zijn paspoort kan voorleggen terwijl hij steeds verklaarde dat hij zijn paspoort verloor tijdens zijn reis naar België. De Raad stelt ook vast dat het studentenvisum van verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk geldig was tot 24 mei 2012 en verzoeker stelt dat hij illegaal gedurende vier maanden naar Europa en België reisde. Verzoeker legt zijn paspoort niet voor terwijl redelijkerwijze aangenomen kan worden dat hij dit nog in zijn bezit heeft en dat hieruit zijn reisweg zou kunnen blijken. Verzoeker faalt hierbij in zijn medewerkingsplicht en ondermijnt hiermee de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

De verklaring in het verzoekschrift dat hij dit visum niet opnieuw gebruikte uit vrees voor onmiddellijke repatriëring bij gebrek aan inschrijving voor studies overtuigt niet dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt. De verzoeker zou bij aankomst in het Verenigd Koninkrijk, dat ook gebonden is door de EU-richtlijnen inzake asiel, een asielaanvraag hebben kunnen indienen.

2.3. Wat de asielmotieven betreft stelt de bestreden beslissing: *“Uw asielmotieven op zich zijn trouwens ook ongeloofwaardig. Zo kon u niet duidelijk aangeven wanneer u na uw beweerde terugkeer van het VK van Karachi naar uw dorp ging voor de begrafenis van uw oom. U verklaarde aanvankelijk enkel dat het in juni of juli 2011 was (CGVS p. 3). Later verklaarde u dat het midden juni was (CGVS p. 11). Evenmin kon u duidelijk aangeven wanneer De Taliban uw oom doodde, u kon enkel aangeven dat het in juni was (CGVS p. 11). Gezien het overlijden van uw oom de reden was dat u naar uw dorp terugkeerde en zowel het overlijden van uw oom en de terugkeer naar uw dorp aanleiding gaf tot uw directe vluchtaanleiding is het onaannemelijk dat u deze zaken niet nauwkeuriger in de tijd kan plaatsen. U kan het overlijden van uw oom evenmin aantonen (CGVS p. 12). Over hoe uw oom betrokken was bij de strijd tegen de Taliban bleef u heel vaag. Uw antwoorden beperkten zich tot dat hij de overheid informatie gaf, de wapens moest opnemen bij een conflict, dat hij tegen de Taliban was en de overheid hielp. Meer kon u daar niet over vertellen. Wanneer uw oom werd gedood wist u ook niet juist, u gaf enkel aan dat het in juni was. Waar de Taliban hem doodde wist u niet. Over hoe de Taliban hem doodde, kon u enkel verklaren dat het met kogels was. U heeft zich over deze zaken ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 11-12). In de antwoorden in de vragenlijst, die u met hulp van een medewerker van de DVZ invulde, verklaarde u dat ze uw oom al vaak hadden proberen te pakken (p.3). Voor het CGVS (p. 12) gevraagd dat verder toe te lichten, bleef u een antwoord schuldig. Uw antwoord beperkte zich tot dat de Taliban niet van u houdt, u zal doden, hem zal doden, niet van hem houdt en achter hem*

aan zit. Over de ontmoeting in uw dorp met de persoon van wie u denkt dat het een Taliban is, zijn uw opeenvolgende verklaringen niet eenduidig. Voor het CGVS (pp. 12-13) verklaarde u dat **deze persoon zich niet voorstelde en niet zei voor wie hij werkte**. In de antwoorden in de vragenlijst (p. 3) had u echter verklaard dat **hij vertelde wie hij was en voor wie hij werkte maar dat u zich zijn naam niet herinnerde**. Geconfronteerd met deze anomalie verklaarde u dat hij zichzelf niet voorstelde en niet zei voor wie hij werkte maar dat het voor u duidelijk was. U verklaarde daarop tevens dat hij u de naam van de leider gaf maar dat u zich dit niet herinnert. Deze verklaring is niet afdoende. In uw antwoorden in de vragenlijst maakte u immers helemaal geen melding van een leider en sprak u enkel over "hen".

De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Wat een verschil in precieze data betreft, meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Voor het overige zijn de verklaringen van verzoeker inderdaad vaag. Verzoeker ging na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Karachi en vervolgens eenmaal naar het dorp van zijn familie. Hij zou door een onbekende aangesproken zijn die stelde dat familieleden betrokken waren bij de Pakistaanse overheden en tegen hen vochten en hij wenste hem naar zijn leider te brengen (gehoor, p. 11).

Verzoeker legt als bijkomende documenten onder meer de kleurenkopie van een overlijdensakte neer waaruit de omstandigheden van het overlijden niet af te leiden vallen. Het betreft daarenboven een kleurenkopie. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Ook de neergelegde getuigenis van 30 mei 2013 waarin gesteld wordt dat familieleden van verzoeker gedood werden "in de oorlog tegen het terrorisme" heeft als dusdanig geen bewijswaarde. Getuigschriften of brieven van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

2.4. De bestreden beslissing wijst op de mogelijkheid voor een binnenlands beschermingsalternatief voor verzoeker: "Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 1, blauwe map). Er kan worden aanvaard dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan echter vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,§2,c van de vreemdelingenwet. U haalde geen aannemelijke redenen aan waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Dat de Taliban u overal zou zoeken in Pakistan omdat ze u als een spion beschouwen (CGVS p. 14) is gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet aannemelijk. In Karachi of in andere Pakistaanse grootsteden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad, wonen grote gemeenschappen van etnische Patanen waarin u zich kunt integreren. U verblijft trouwens al sinds 1999 in Karachi, deed er hogere studies en was er tewerkgesteld. (CGVS p. 4). U verklaarde in Karachi persoonlijk geen problemen te hebben gekend. U kon enkel verwijzen naar een incident waarvan u zijdelings getuige was (CGVS p. 14)."

Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in Karachi zou verblijven zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS